

რევაზ

მიშველაძე

ჩვეული თხზულებანი

ოცდახუთი ტომი

დრამატურგია

ტომი

XVI

ბამონცემლობა „საქართველოს მაცნე“

თანამედროვე ქართული ლიტერატურის კლასიკოსის, რუსთაველის პრემიის ლაურეატის, რევაზ მიშველაძის შემოქმედება კარგანანია მსოფლიო ლიტერატურის ორგანულ ნაწილად იქცა.

„საქართველოს მაცნე“ გამოსცემს პროზის დიდოსტატის რევაზ მიშველაძის ჩვეულ თხზულებათა ოცდახუთტომეულს.

მკითხველი ამ ტომების წაკითხვისას ადვილად დარწმუნდება, რომ მწერლის უანრულად უაღრესად მდიდარ ნაწერებში ჩანს არა მარტო საქართველოს პრობლემები, არამედ ქართული სარკმლიდან დანახული მსოფლიოც.

სულთმობრძავ პოეტს, თითქოსდა, ციდან ჩამოფრენილი, კედელზე ანგელოზებად გამოსახული მარო მაცაშვილი თავისთან უხმობს.

...სცენის სიღრმეში ჯვარზე გაკრული ქრისტე მოჩანს.

ტერენტი საფლავის ბორცვიდან წამოიმართა და მისკენ გარბის.

ძლივს მიაღწია. განგაშის მუსიკა... ცდილობს ჯვარცმიდან ჩამოხსნას ქრისტე. ამოაძრო ერთი ლურსმანი, მეორე... ქრისტეს ნაწამები სხეული ანგელოზებმა ძირს დაუშვეს. ტერენტი ჯვარს გაეკრა.

ფარდა

მარტი, 2005 წ.

წმინდა ბიორბი

ხილვა პირველი

კაპადოკია.

განთიადის ცისფერ ციაგში ვიოლინოს სევდიანი ჰანგის თანხლებით ნელ-ნელა იკვეთება კონუსისებური კირქვის ბორცვებში გამოკვეთილი უძველესი ქალაქი-სამლოცველო.

მზე ამოდის და ქალაქი ცოცხლდება.

მიმოდინ ბერები, დერვიშები, ნახევარად დავრდომილი მლოცველები, ბრმები, მეძავები, სხვადასხვა აღმსარებლობის მოქალაქენი...

ყველა თავის ფიქრს, თავის საზრუნავს შეუპყრია.

უცებ ცა მოიქუფრა.

თითქმის დაბნელდა და ისეთი ქარიშხალი ამოვარდა, გაქცეულ მოქალაქეებს ლამის ტანსაბურავი შემოახიოს. ხეები ისე ირწვევიან, თითქოსდა მიწიდან ფესვებიანად უნდა ამოთხაროს გრიგალმა.

ამ ორმოტრიალში ელვა ზოგჯერ თვრამეტ-ცხრამეტიოდე წლის ქალიშვილს და ჭაბუკს გაანათებს ხოლმე.

ისინი მედგრად ებრძვიან დელგმას.

ხან ხელიხელჩაჭიდებულნი მოემართებიან. ზოგჯერ დაკარგავენ ერთმანეთს და მერე ისევ პოულობენ.

გრიგალის სტვენა-ღრიალს ცხენტა ფლოქვების ცემა და თქარათქური ერევა.

აქა-იქ გაკრთებიან შუბოსან-ფაროსანი რომაელი მხედრები. ხალხი მათ გაუბრბის.

ამკარაა, რომაელები ვილაცას ეძებენ.

ჩვენი გმირები – ნინო კაპადოკიელი (შემდგომში „წმინდა ნინო“) და გიორგი (შემდგომში „წმინდა გიორგი“), კვლავ ღონივრად უძალიანდებიან სტიქიას და ცდილობენ, ლეგიონერთა თვალთაგან შეუმჩნეველნი დარჩნენ.

ისინი ხელჩაჭიდებულნი წინ-წინ მოიწვევენ.

ლეგიონერებმა შეამჩნიეს გიორგი.

ნინომ ამაოდ სცადა გადაფარებოდა მეგობარს, ძუძუმტეს და ნათესავს.

დელგმამ იმატა.

შუბოსანმა ჯარისკაცებმა წაიყვანეს გიორგი, რათა ტლანქ და უხემ დამპყრობელ ჯარისკაცად გამოზარდონ.

ნინო ჯვრით ხელში მარტო განაგრძობს გზას.

ერთმანეთს სცვლიან ვიოლინოს ხმა, მწყემსები...

ნინოს სიმტკიცე ვერაფერმა გატეხა.

ნათდება.

ნინო მიდის ჯვრით ხელში.

ბნელდება.

ნინო ისევ მიდის.

სახეზე და მალლა შემართულ ჯვარზე არაამქვეყნიური შუქი ადგას.

ისევ ფათერაკი.

მიწა იძრა!

წვილ-კივილი, საქონლის ბლავილი.

ტორტმანებს მიწა.

ტბები ნაპირს გადმოდიან.

მთები მიწის წიაღში ინთქმებიან.

თითქოსდა ქვეყანა იქცევა.

ნინო მაინც მოდის.

სტიქია ნელ-ნელა ცხრება.

ნინო ქვაზე ზის.

ყვითელი შუქი ეღვრება თმებზე, მხრებზე, ხელებზე.

დელგმა-მიწისძვრაში ტანსაცმელი შემოხევიდა.

ჯვარიც არსად ჩანს.

წუხს ნინო.

სადღაც ვაზი დაქანდა.

მიირბინა, მოტეხა ჯერ ერთი ტოტი, მერე – მეორე.

განათებულ ქვამდე მოიტანა.

კაჟიანი ქვით თმები შეიჭრა და თავისი თმებით შეკრა ჯვარი.

ზეალიმართა ნინო და ჯვარიც ზეასწია.

ქალწულის თმებით შეკრულ ჯვარს ღვთიური შუქი შემოადგა.

შორს თოვლიანი მთები ჩანს.

ნინო ზეალმართული ჯვრით ხელში გზას აგრძელებს.

ხილვა მორე

იმპერია თავისი არსებობის უკანასკნელ დღეებს ითვლის.

ქვეყნად მდიდრის მიერ ღარიბის ჩაგვრა, მექრთამეობა, უზნეობა გამეფებულა.

ამას თან ერთვის დამპყრობელთა თარეში.

ყოველი კუთხიდან მოისმის მოთქმა-გოდება, აწიოკების, ძარცვა-გლეჯის მაუნყებელი ხმები.

სცენაზე გამოვლიან სასონარკვეთილი ადამიანები.

რომაელი ჯარისკაცები ერთმანეთზე გადაბმულთ მათრახის ცემით მიერეკებიან.

დევნილთ არ სურთ საკუთარი კერის მიტოვება (ქართული ისტორიის მოტივი), უძალიანდებიან, უკან გარბის ზოგი, იჭყრენ და კვლავ ტყვეთა შორის აბრუნებენ.

ზარი და ზრიალი ისმის ქვეყნად.

შველა არსაით ჩანს.

ლეგიონერთა თვითნებობა უსამანოა.

წმინდა გიორგი ფერმკრთალი სახით და გაცრეცილი ტუჩებით გამოირჩევა ლეგიონერთაგან. ჯარისკაცის შუბი და ფარი უპყრია, მაგრამ დამსჯელ ექსპედიციაში არ მონაწილეობს.

შეძრწუნებულა დამპყრობელთა სიმკაცრით და სისასტიკით.

აგერ, ვილაც დავრდომილს მათარიდან წყალი დააღვინა.

ეგერ, საპყარ მოხუცს მხარში ამოუდგა და გზის გაგრძელებაში უშველა.

უზნეობის, ჩაგვრის ქარავანი გზას მაინც აგრძელებს.

მოდის ორი ლეგიონერი ნაძარცვი ნივთებით სავსე ფუთებით მხარზე.

მათ ტირილით მოსდევენ გაძარცვულები.

წმინდა გიორგი მძარცველ ჯარისკაცებს წინ გადაუდგა. ერთმა შუბი მოუღერა.

გიორგიმ ფარი შეაგება, შუბი წაართვა და იმდენი იმარჯვა, რომ ნაძარცვი პატრონებს დაუბრუნა.

„თამამ ლეგიონერს“ ჯარისკაცები ეჭვით და ზიზლით უცქერენ.

ჩაიარა ტყვეთა ქარავანმა და სცენაზე კვლავ გამოჩნდნენ ლეგიონერები.

ამჯერად თითო ჯარისკაცს თითო ან ორ-ორი დედიშობილა ქალი „უმშვენებს“ მხარს.

გაიმართა ორგია-ღრეობა.

ხელიდან ხელში გადადის თასი და სურა, ღვინო და ქალი...

წმინდა გიორგის სახეს ხან ერთ კუთხეში გაანათებს რამპის შუქი, ხან – მეორეში.

ვერ აუტანია ეს ამაზრზენი სინამდვილე.

ბოლოს ველარ მოითმინა, შევარდა ცოდვილთა და უზნეოთა ღრეობის არენაზე, ააყირავა ყველაფერი, ქალები წიოკით მიმოიფანტნენ, ლეგიონერებმა შუბები მოიმარჯვეს, სადაცაა ცოდვა დატრიალდება და ამ დროს ბუკის ხმა, დაფდაფების ცემა მოისმის.

იმპერატორი დიოკლეტიანე მობრძანდა.

მას მხარს უმშვენებს დედოფალი ალექსანდრა, მთავარი ვაზირი მაგნეტიოსი და, რა თქმა, ამალა.

ლეგიონერებმა ერთმანეთზე გადაბმული დევნილები და მოქალაქენი თითქმის ძალით დააჩოქეს.

ჯარისკაცები ცალ მხარეს ჩამწკრივდნენ.

დიოკლეტიანემ ბრბოს მედიდურად ჩამოუარა. მერე თავის ტახტზე დაჯდა და მარჯვენა ხელი ზეალმართა.

თითქოს ნიშანი მისცესო, მაგნეტიოსმა და იმპერატორის მაღალჩინოსნებმა გაშალეს პლაკატები.

ნახატებზე ჩანს წითლად გადახაზული (ესე იგი, უარყოფილი, აკრძალული) ქრისტე და ასევე წითლად გადახაზული ჯვარი.

ხალხი გმინავს, ძრწის.

დიოკლეტიანეს ეს ახალი ბრძანება იმის მაუწყებელია, რომ ყველა ქრისტიანი უნდა განადგურდეს.

წყევლისა და უარყოფის ამ სახელმწიფო რიტუალს ის მოჰყვა, რომ ქრისტეს გამოსახულებიანი ნახატები და ჯვრები ხელისუფლების წარმომადგენლებმა ცეცხლში მოისროლეს.

კოცონი ნითლად ბრიალებს.

გაისმის სულისშემძვრელი, საგანგაშო მუსიკა.

უეცრად ავანსცენაზე გიორგი აღიმართა.

ერთიმეორის მიყოლებით მოიცილა ზუჩი, ფარ-შუბი, ბექ-თარი, ცეცხლს ქრისტეს ჯვარი გამოსტაცა და ორივე ხელის მალლა შემართვით იმპერატორ დიოკლეტიანეს და მის რაზმს მტკიცე პროტესტი განუცხადა.

ხალხმა ამოიგმინა.

დიოკლეტიანე გაშრა.

ლეგიონერის ამგვარ სითამამეს არ ელოდა.

დედოფალ ალექსანდრას ლამის გული წაუვიდა.

მაგნეტიოსი წამოდგა, მრისხანედ დააჩერდა გიორგის.

მაგნეტიოსის ხმა კულისებიდან:

„– ვინ ხარ შენ?!“

გიორგის პასუხი კულისებიდან:

„მე მონა ვარ ქრისტესი, ღმრთისა ჩემისა და მსასოებელი მისი. საკუთარი ნებით წარვმდგარვარ თქვენ წინაშე, რათა ვე-წამო ქეშმარიტებისათვის!“

დიოკლეტიანეს ხმა კულისებიდან:

„რაი არს ქეშმარიტება?!“

გიორგის ხმა კულისებიდან:

„თავად ქრისტეა ქეშმარიტება! დევნილი თქვენ მიერ!“

დიოკლეტიანე წამოდგა და მცველებს ანიშნა.

ორი მცველი გიორგის გვერდით ამოუდგა და ხელები გადაუგრიხა, მესამემ შუბი შემართა და მკერდში აძგერა ურჩ ქრისტიანს.

მოხდა სასწაული:

შუბი გაილუნა წმინდა გიორგის მკერდზე.

ლეგიონერმა მეორე შუბი აიღო და ახლა უფრო ღონივრად დასცა დატყვევებულს.

შუბი ისევ გაილუნა.

დიოკლეტიანე მიუახლოვდა მებაოხეს.

თვალეში ჩახედა.

მერე ზურგზე ხელები დაიწყო და სწრაფად გავიდა.

ამალა მიჰყვა.

ჯარისკაცებმა დატყვევებული წმინდა გიორგი ხელჯოხების ცემით წინ გაიგდეს.

ხილვა მესამე

რომაელ ლეგიონერებს თეთროსასხამიანი, ნაცემ-ნაგვემი, სამოსშემოფლეთილი წმინდა გიორგი მიჰყავთ.

აბუჩად იგდებენ, დასცინიან.

სცენის შუაგულში შეაჩერეს.

გიორგის მარცხენა ხელი მარჯვენა ილლიასთან მიატანინეს, მარჯვენა ხელი კი – თვალთან.

რიგრიგობით ურტყამენ ილლიაში, რაც ძალი და ღონე აქვთ.

დარტყმისაგან ირყევა, ტორტმანებს გიორგი. ხუთიოდე ჯარისკაცი ცერა თითით უჩვენებს, აბა, თუ გამოიცნობ ვინ დაგარტყაო.

წმინდა გიორგი ყოველთვის ზუსტად გამოიცნობს ხელის დამრტყმელ ავაზაკს, ჯარისკაცი უარის ნიშნად თავს აქნევს და ახლა სხვა ურტყამს არაქათგამოცლილ პატიმარს.

მობრძანდა დიოკლეტიანე თავისი ამალით.

მაგნეტიოსმა ხელი შემართა.

წმინდა გიორგი წელსზემოთ გააშიშვლეს და იატაკზე დააგდეს.

ჯარისკაცებმა ხარის გამხმარი ძარღვები მოიმარჯვეს და მორიგეობით სცემენ გიორგის.

ტყვე ცემისაგან იკლაკნება, მაგრამ ვაჟკაცურად იტანს დარტყმებს.

ჯალათები დაილანენ.

გიორგი მკვდარით, უძრავად წევს პირადმა.

დიოკლეტიანემ ხელი შემართა, იგი დარწმუნებულია, რომ გიორგი ცემით შემოაკვდათ. ხალხი გმინავს.

ყველანი გიორგის დაჰყურებენ.

ნაცემი წმინდანი ჯერ ხელებზე წამოიწია, მერე – ცალ მუხლზე, მერე წამოდგა და ჯერ ხალხს გადასახა პირჯვარი, მერე – დიოკლეტიანეს და მის ამაღას, მერე ჯალათებსაც და თვითონაც გადაინერა პირჯვარი.

დედოფალი აღელვებული, აცრემლებული შეჰყურებს ამ სცენას.

დიოკლეტიანეს ბრძანებით სცენაზე უზარმაზარი ბორბალი შემოიტანეს.

ბორბალს ქვემოთ ფიცარნაგი ჩანს, რომელზეც ბასრი შუბის წვერებია დამაგრებული.

ჯალათებმა გიორგი ასწიეს, ბორბალზე დაანვინეს და თოკებით აკრავენ. წმინდა გიორგის ერთ-ერთი ლეგიონერი მეგობართაგანი დედოფალ ალექსანდრასთან მიიჭრა და სთხოვა, ნუ ჩაიდენენ ასეთ სისასტიკეს. იქნებ აპატიონ წმინდა გიორგის „დანაშაული“.

დედოფალი ხელს ჩასჭიდებს მთხოვნელს და დიოკლეტიანესთან მიიყვანს.

ტირანი უარის ნიშნად თავს აქნევს.

მისი ნება ურყევია; წმინდა გიორგი უნდა დაისაჯოს.

ჯალათებმა ბორბალი ნელ-ნელა დაატრიალეს.

გიორგის წარბიც არ შეუხრია.

ხალხი გმინავს ბორბლის ყოველ შემოტრიალებაზე.

გიორგის სხეული ალესილ შუბთა წვერებით იჭრება-ისერება.

საშინელებას თვით რომაელი ჯარისკაცებიც ვერ უძლებენ, ზოგიერთი მათგანი თავს შეაბრუნებს.

მხოლოდ დიოკლეტიანე და მაგნეტიოსი შესცქერიან კუმტად წამებას.

ხალხის ზმუილი და ზარის, გოდების გრგვინვა-მუსიკა

ერთმანეთშია არეული. დიოკლეტიანე ბორბლის დამტრიალებლებს დირიჟორით ანიშნებს – უფრო ჩქარა და ულმობლად დაატრიალეთო.

ბოლოს დიოკლეტიანემ ხელი შემართა. ბორბალი გააჩერეს, წმინდა გიორგის დასერილი ცხედარი ჩამოხსნეს და ძირს დაასვენეს.

უეცრად ჩამობნელდა და ჭექა-ქუხილი ატყდა.

დამსჯელები და ამაღა თვალებზე ხელს იფარებენ ელვა-ჭექისაგან თავდასაცავად.

დეღგმა წამით შეჩერდა და ზევიდან სინათლის თვალისმომჭრელი ჩქერალი სვეტად ჩამოიღვარა წმინდა გიორგის ცხედარზე.

ციური შუქი ანათებს ნაწამებ ცხედარს, და ზევიდან ღვთის ხმა მოისმის:

„მხნედ იყავ, გიორგი! ნუ გეშინის! მაგრად დეე! შენთან არს ღმერთი!“

დაჩოქილი ხალხი პირჯვარს იწერს.

წმინდა გიორგი წამოდგა თეთრკვართოსანი, მთელი თავისი ბრწყინვალეებით და დიდებულებით.

დიოკლეტიანე მკვდრეთით აღმდგარს მიუახლოვდა, დააკვირდა და რა დარწმუნდა, რომ ნამდვილად წმინდა გიორგია, საშინელი ხარხარით იქეთ-აქეთ მიანყდა.

წმინდა გიორგი თითქმის შეშლილ იმპერატორს ნელ-ნელა უახლოვდება.

უკანდახვევისას დიოკლეტიანემ რალაცას ფეხი წამოჰკრა და წაიქცა.

დაცემული გველივით იკლაკნება.

უკან-უკან გაჩოჩდა და მაგნეტიოსთან ერთად გიჟური ხარხარით გაიქცა.

დედოფალი ალექსანდრა მივიდა, დაიჩოქა და კალთაზე ემთხვია წმინდა გიორგის.

წმინდა გიორგიმ წამოაყენა იგი და პირჯვარი გადასახა.

ქრისტიანად მოქცეული დედოფალი და მისი ამაღა გადიან. ბნელდება.

წმინდა გიორგი ავანსცენაზე დგას – მაყურებლისკენ ზურგ-შექცეული და ერვინება:

სცენის სიღრმეში ისრაელის რომაელი გამგებელი პილატე მოჩანს, იქეთ-აქეთ უდგას ორი ტყვე. ერთი მათგანი თმანვერ-გაბურძნული ყაჩაღი ბარაბაა, მეორე – თავზე ეკლისგვირგვინდადგმული ქრისტე.

მოსამართლე პილატეს ორივე მათგანისთვის მაჯაში ხელი ჩაუვლია და ხალხს შეჰყურებს.

კულისებიდან გაისმის ხალხის ღრიალი:

„ბარაბა! ბარაბა! ბარაბა!“

– ქრისტე?! – კითხულობს კულისებიდან პილატეს ხმა.

– ჯვარს აცვი! ჯვარს აცვი! ჯვარს აცვი! – მოისმის ხალხის უღმობელი განაჩენი.

ჰეროდემ ბარაბას ხელი ასწია. ამით ხალხს ანიშნა, ბარაბას ვათავისუფლებო, თვითონ კი ხელი დაიბანა.

წმინდა გიორგი მაყურებლისკენ შემოტრიალდა – გაოცებული და გაოგნებული.

წამით ბნელდება.

ისევ განათდა სცენის სიღრმე და ახლა წმინდა გიორგი სამ ჯვაცმულს ხედავს.

შუაში ქრისტეა. იქეთ-აქეთ ორი ყაჩაღი.

ჯვარზე გაკრულნი ხსნას ამაოდ ეძებენ და ამაოდ ელიან.

ორმა ლეგიონერმა ლერწამის ღეროს ძმრით გაჟღენთილი ჩვარი წამოაცვა, ძალით ჩათხარეს ქრისტეს პირში.

ეს უკვე წამების აპოთეოზია.

ქრისტე ჯვარისგან ხელ-ფეხის აწყვეტას ცდილობს, მერე თავს აიღებს და ზეცას განწირულის ყვირილით შეაზანზარებს.

„ელი! ელი! ლამა საბაქთან!“

(ქართულად ნიშნავს „ღმერთო, ღმერთო, რატომ მიმატოვე?“).

მუსიკის გრგვინვა-გრიალში წმინდა გიორგი ერთხელ კიდევ

შემობრუნდა მაყურებლისაკენ, ცრემლები ღაპალუპით ჩამოსდის. ცდილობს, ყურები დაიცოს, მაგრამ ექო უფრო და უფრო იმეორებს:

„ელი! ელი! ლამა საბაქთან!“

ელი! ელი! ლამა საბაქთან!“

რომაელი ლეგიონერები მოვიდნენ და წმინდა გიორგი ისევ დააპატიმრეს, მაგრამ ამჯერად ცემა-გვემით არ მიჰყავთ. რალაცნაირი პატივისცემითაც კი ეპყრობიან. ჩანს, უკვე ბევრმა ირწმუნა წმინდა გიორგის ძალა და სიმართლე.

წმინდა გიორგი აპოლონის ბომონში, კერპთა ტაძარში შეჰყავთ.

ტაძარში რამდენიმე კერპია აღმართული – აპოლონის, ჰერაკლეს, დიონისეს, ზევსის და სხვათა და სხვათა.

დიოკლეტიანემ მხარზე გადადო ხელი წმინდა გიორგის და თავის კერპებს წარუდგინა; აქაოდა თაყვანი ეცი ამ კერპებს, ნამდვილ ღმერთებსო.

წმინდა გიორგიმ უცერემონიოდ მოიცილა იმპერატორის ხელი.

ჯერ წინ წავიდა, კერპებთან ახლოს მივიდა, მერე უკან დაიხია და ორივე ხელი ზეაღმართა. მაჟორული, გრგვინვის მსგავსი მუსიკა.

ხდება სასწაული! კერპები ერთმანეთის მიყოლებით პირქვე ეცემიან, ძირს ცვივიან და იმსხვრევიან.

გაგიჟდა დიოკლეტიანე.

ხან თავის დამსხვრეულ კერპებს მივარდება და პატიებას სთხოვს, ხან წმინდა გიორგის მივარდება და შეჭმას უპირებს. ბოლოს მაგნეტიოსს მივარდება და ჯერ გიორგის უთითებს, მერე ყელში გამოისვამს ხელს, ანიშნებს, გაიყვანეთ და ახლავე თავი მოჰკვეთეთო.

ცნობისმოყვარე ხალხი მოზღვადა.

ციდან დაღვრილი სინათლის შუქზე გაჰყავთ წამებული წმინდა გიორგი თავის მოსაკვეთად.

ისმის ქერუბიმთა გალობა.

სილვა მეოთხე

საქართველო.

გორაკები, ბორცვები, ბორცვებზე ჯვრიანი ეკლესიები ჩანს შორს.

ლურჯი ციაგი ანათებს სცენას და გოდების ქართული მოტივი ისმის.

დაჩოქილი, დავრდომილი, დაცემული, სასონარკვეთილი ადამიანები მიმოფანტულან სცენაზე.

ზოგი მხარეთეძოზე წამოწოლილა და სიკვდილს ელის.

ზოგი ყავარჯენზე დაყრდნობილი მათხოვრობს.

ზოგს მამაპაპური ხმალი მოუტანია, მაგრამ ქარქაშიდან ჩაყანგებული ხმლის ამოღებას ამოდ ცდილობს.

რამ დათრგუნა, რამ დააცვედნა ეს ხალხი ასე?

ხსნის იმედი დაუკარგავთ.

აქა-იქ კოცონს შემოსხდომიან ქართველები და რაღაცას ბჭობენ, მაგრამ ისინიც შეშინებულნი ჩანან.

დროდადრო კულისებიდან ავი მუსაიფი და მბრძანებლური ხმები ისმის.

შემოვარდებიან მათრახის ტკაცუნით დამპყრობლები, აგრეთვე ძლიერნი ამა ქვეყნისანი, „რომელთაც სული მიუყიდათ დამპყრობელთათვის“... შიშსა და ძრწოლაში ჰყავთ მთელი ქართველობა.

დავრდომილთა წინაშე შავმოსასხამიანი უცნობი გამოჩნდა.

ყველამ ყურადღება მიაქცია.

უცნობმა შავი მანტია გადაიგდო და თეთრი მოსასხამით აღიმართა დაჩაგრული ხალხის წინაშე.

იგი, რა თქმა უნდა, წმინდა გიორგია. დაჩოქილ-დაცემულნი ნელ-ნელა წამოიმართნენ.

წმინდა გიორგიმ ხმალი იშიშვლა და კულისებისაკენ გაიშვირა.

ამით ქართველებს ანიშნა: გამხნევდით, გამაგრდით, შეებრძოლეთ მტერს, მე თვითონ წაგიძღვებითო უსამართლობის წი-

ნაღმდეგ ბრძოლაში. შავი, რუხი, ნაცრისფერი დავრდომილი ქართველები იმედის შუქზე ზე აღიმართნენ.

ყველას არაჩვეულებრივი ნათელი დაადგა სახეზე.

თეთრად შემოსილი მხოლოდ წმინდა გიორგია. იგი წინ მიუძღვის ქართველთა ლაშქარს.

მოისმის ბრძოლის ყიჟინა და მხედრული სიმღერა.

ბნელდება.

ლამეში მოჩანს, როგორ მიიკლაკნება შურისმაძიებელ ქართველთა ქარავანი.

წინ მაშხალით ხელში წმინდა გიორგი მიუძღვის.

უზარმაზარ ლაშქარში თითოეულ მოლაშქერეს პატარა სანთელი უჭირავს.

ადამიანთა სახეები არ ჩანს.

მხოლოდ სანთლები ანათებს ბნელში ციციანათელებივით.

სილვა მესამე

ფინალი

სცენის სიღრმეში ტბის ლელვისა და გველეშაპის ქმინვის ხმა ერთმანეთში არეულა.

ისეთი მუსიკა ისმის, თითქოს სამყაროს აღსასრული მოახლოვებულა.

სცენაზე რამდენიმე ულამაზესი ასული ჩანს.

ისინი თავიანთ რიგს ელოდებიან.

გველეშაპი რიგრიგობით ყლაპავს ქალწულებს.

მსხვერპლად შეწირულნი ერთად შექუჩრდებიან და როგორც კი გველეშაპის ქმენა-ღრიალის ხმა გაძლიერდება, გულში ჩახუტებით, ცრემლით, ტირილით ეთხოვებიან მორიგ მსხვერპლს.

ბოლოს ტბასთან ერთადერთი ულამაზესი ქალიშვილი დარჩა.

გამოჩნდა წმინდა გიორგი.

ქალიშვილი წამოხტა და მიეგება.

გველეშაპისკენ ანიშნებს.

წმინდანმა შუბი მოიმარჯვა.

გაიმართა ისეთი ბრძოლა, რომ ცა და ხმელეთი ზანზარებს. კბილთა ღრჭიალი, ელვა-ჭექა, სიბნელე-სინათლის მონაცვლეობა.

თეთრმოსასხამიანი, შუბშემართული წმინდა გიორგი ებრძვის გველეშაპს.

შეიძლება ზოგჯერ გველეშაპს, მტარვალს (სიმბოლოს) დიოკლეტიანეს სახეც კი ჰქონდეს.

დიოკლეტიანე-გველეშაპი მი და მო აწყდება.

წმინდა გიორგი მარჯვედ აძგერებს შუბს ბოროტ ძალას.

გველეშაპი დიოკლეტიანე სცენიდან პარტერში ჩამორბის, რომ თავს უშველოს.

წმინდა გიორგი მას პარტერის ხან ერთ კუთხეში უმარჯვებს, შუბს, ხან მეორეში.

მაყურებელი შეიძლება ანიოკდეს, რადგანაც სიმბოლურად წმინდა გიორგი მათ შორისაც ებრძვის ბოროტს.

ბნელ პარტერში და მაყორული მუსიკის გრგვინვა-გრიალში ხან ერთ კუთხეში გაიეღვებს წმინდა გიორგის თეთრი კვართი, ხან – მეორეში.

ბოლოს დიოკლეტიანე – გველეშაპი ისევ სცენაზე ავარდა.

ახლა მას იქნებ დიოკლეტიანეს კი არა, სწორედ გველეშაპის სახე ჰქონდეს.

წმინდა გიორგიმ სძლია ბოროტებას, სძლია გველეშაპს და შუბი აძგერა.

სიხარულის ყიჟინა აღმოხდა დარბაზს და საერთოდ გველეშაპისაგან გამოსხნილ მთელ კაცობრიობას.

წინ წმინდა გიორგია, რომელსაც განგმირული გველეშაპისთვის შუბი ხახაში ჩაურჭვია.

ანგელოზთა გალობის და საყოველთაო აპოთეოზის ხმაზე სცენის შუაში დაეშვება ფრესკა-თეთრ ცხენზე ამხედრებული ნათლის გვირგვინით მოსილი წმინდა გიორგი შუბით ხელში და მინაზე გართხმული დამარცხებული გველეშაპით.

ტაშის გრიალში სინათლე ხან სცენას ანათებს, ხან – წმინდა გიორგის ფრესკას.

ფარდა

ქრისტე

სცენარი პანტომიმის თეატრისათვის